

Doğru ve yalan arasındaki büyük gri bölge. Hepimizin yaşadığı yer.

Tam yalan söylemek de, tam doğru söylemek gibi cesaret işi. *Nasılsın?* dediklerinde, *iyiyim* demek bile mesela, bu büyük gri bölgede. Ne tam bir yalan düşünecek kadar zaman, ne tam doğruyu anlatacak kadar cesaret var.

Büyük gri alan, kullanmayı bilene büyük imkanlar sunuyor. Verdiğiniz sözleri bu alanda tutarsanız rahat ediyorsunuz, kendinizi bu alanda anlatırsanız pek ilişen olmuyor; ne doğru, ne yanlış. Kimseyle kavga etmeyecek ve kimseyle sevişmeyecek insanın bölgesi. Rahat ılık.

Büyük griyi kullanmayı bilmeyenler, insanların bu alanda sosyalleştiğini bilmeyenler, yaşları itibariyle hoş görülecek durumda değilse *asosyal* damgası yiyiveriyor. Ya rahatsız edecek kadar doğrucu, ya elle tutulmayacak kadar yalancı. Her ikisinde de gri bölgenin dilini konuşmayı öğrenemediğini düşünüyoruz.

Benim de böyle bir tarafım var. Kesinlikleri seven yanımla griliği azaltmak için uğraşıyor, bir yandan bu griliğin insanın sosyal hayatının vazgeçilmez bir parçası olduğunu bilerek. Griliği kullanmayı bilmediğimden değil, yazarken de, konuşurken de, ne doğru, ne yanlış olabilecek, kendimi ve etrafımdakileri zor durumda bırakmayacak cümleler *kurabiliyorum* ama bazı zamanlar canım istemiyor; bazı zamanlar akademisyen, programcı veya blogcu olarak yaptığımız işin çok da matah bir şey olmadığını, gri bölgenin kuralları içinde debelendiğimiz aklıma geliyor.

Gri bölgenin ebedi sakinleri o halleri anlamıyor; ciddi ve rasyonel olmayı tercih ediyorlar. Etraftaki kimselerle gri bölge dışında karşılaşmak zorunda kalacağını hisseden çoğu insanın korkusu, biraz da kendiyi gri bölge dışında karşılaşmak. Çünkü kendine dümdüz doğru veya dümdüz yalan söylemek de başkalarına söylemek kadar zor.

Gri bölgede kerhen yaşayanların neden zaman zaman hakikatle, yalanla, gerçeikle kafayı bozduklarını anlamıyorlar. Bunları *kuru ideal* cinsinden, pek de anlamı olmayan ama herkesin lafını ettiği cinsten nişan taşları olarak görüyorlar. Herkes okunu oraya doğru atıyor, ancak çoğunun derdi gerçeği değil, ağaçtaki armudu vurmak.

Gerçeği hedefleyenlerse, neden bu kadar okun armutla buluştuğunu anlamıyor. Herkesi kendi gibi sanan gerçek budalası tiplerin, bir yandan da bu kadar şaşkın olması ilginç. Menfaat temini için hemen her şeyin edebiyatının yapılacağını bilmiyor; gerçek, yalan, doğru ve yanlışın müstakilen bir anlamı olmadığını görmüyor, organizmaların tatmin etmek zorunda olduğu ihtiyaçları için nişangah olduğunu kabul edemiyor. Pek çoğunun gerçekten, haktan, hukuktan, adaletten bahsederken, armuttan, elmadan ve karpuzdan bahsettiğini anlamıyor.

Gri bölgenin yabancıları.

Kendimi çok zaman o bölgede neden yabancı hissettiğime dair sorguluyorum. Neden olduğum şey oldum? Neden okumak, yazmak ve insanları gözlemek suretiyle öğrendiğim gri bölge kanunlarına biat etmiyor da, bunu insanın bir eksiği olarak anlamaya devam ediyorum?

Niřangahlar gerçeği mi gösteriyor, yoksa aslında birbirine fısıldaşarak armutları işaret edenlerin söylediği hak mı?